

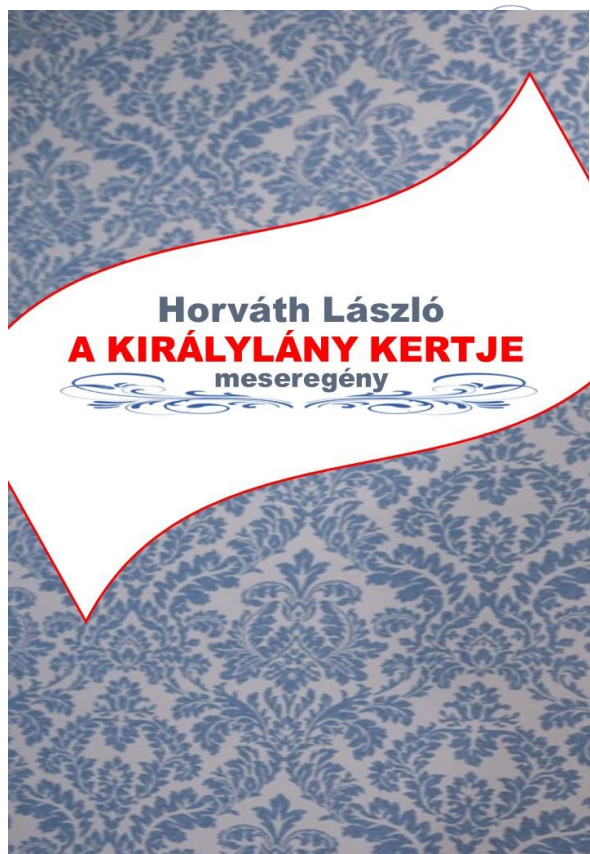

Horváth László

A KIRÁLYLÁNY KERTJE

PegazusTv Média
és Oktató Kft.

e-könyv

© **Horváth László**
A KIRÁLYLÁNY KERTJE
meseregény

Szerkesztette:
Grafika:

Petrusák Magdolna
PegazusTv Kft./P.J.

ISBN

978-963-89760-8-6
e-könyv – pdf

INGYENESEN LETÖLTHETŐ!

Kiadó:

PegazusTv Média és Oktató Kft.
www.pegazustv.hu
www.kft.pegazustv.hu
siker@pegazustv.hu

Nyíregyháza, 2019.

Ajánló az olvasónak, vagy felolvasónak!

„A mese a mindenség kulcsa. A lélek ajtaján kopogtat.” – Idézzük Carl Gustav Jungot, a nagy svájci pszichiátert. A mesét tehát nem szabad lenézni, mert a mese az emberiséggel egyidős. Minden korban, minden kultúrában voltak mesék, sajnos a 20. század vége és a 21. eleje az angolszász kultúra világgraszoló egyeduralmát hozta. Félreértés ne essék, nem az angolszász (angol és amerikai) kultúrával van a baj, hanem annak kizárólagosságával. Amikor egy magyar gyereket Mikulásról kérdezzünk, akkor nem Szent Miklós püspökről szól, hanem Santa Claust emleget, vagy éppen Father Christmast.

Horváth László tudja, mit jelent az anyanyelvi szó felelőssége és az anyanyelven elmondott mese jelentősége! A nagy elődöket értve és ismerve, Benedek Elek, Arany László vagy Pósa Lajos nyomdokain haladva komoly szóval, bár a mese eszközeivel tanít mindannyiunkat természetszeretetre, a világ és benne az ember megbecsülésére. Tanít-nevel, de nem erőszakosan, hanem „mesésen”. Kézbe véve kötetét, vagy éppen olvasva-felolvasva az interneten egy komoly férfiú szavait hallhatjuk, egy, a világot és benne a virágokat szerető embert, aki állandó jelzőkkel ruházza fel szeretett virágait: a gondos-levendulát, a bizalom-nárciszt, az aggódó-verbénát, a megbecsülés-orchideát s a társaikat.

Persze egy szép királylány – mert milyen lenne, ha egyszer mesebeli királylány – születésnapjával kezdődik a történet. És persze a kerttel, ahol dolgozik egy kertészfiú, ápolva a szép lány szép virágait. Nagy feladatot kap a főkertésztől a kertészfiú: ha már sokat nézi a királylányt, áhítattal, akkor tudnia kell azt is, hogy melyik virágoknál töltötte az el a legtöbb időt. Azokból a virágokból – a lány legkedvesebb virágaiból – kell összeállítani egy csokrot. Csakhogy: a rózsza hiába is olyan szép, de szúr ám! Amint a királylány is. Szép, de még tövises. A kertészfiúnak nagyon sok feladatot-próbát kell kiállnia, hogy a királyi kertet – és talán a királylányt is? – rábízzák. Hogy ilyen a valóságban nem lehet? Ezért mese a történet, amelyben minden megtörténhet, csupán kitartás és szív kell hozzá...

Horváth László A királylány kertje című meséje látszólag „csak” a királylány kertjéről szól, a valóságban a világról és benne mirőlunk. Aki megérti, annak szól ez a könyv. Aki nem érti, az kézbe sem akarja majd venni. De aki a kertjébe jövőre gondos-levendulát és bizalom-nárciszt ültet, abban, úgy hihetjük, igazán megfogant a szó...

Jó olvasást kíván a kiadó vezetője:
Petrusák János

Horváth László
A KIRÁLYLÁNY KERTJE

Első rész, amelyben
a messze földön
csodált királyi kertben
nagy vihar pusztít.
A károkat
a kertészfiú próbálja
eltakarítani.
Közben megismerkedik
az árván maradt
kismadárral,
Pintyőkével,
akivel **barátságot köt.**

Horváth László
A KIRÁLYLÁNY KERTJE

1.

Hol volt, hol nem volt, volt egyszer egy király. Gyönyörű nagy palotában lakott feleségével és egyszem leányával. A palota tiszta és rendezett volt, ragyogott benne minden. A szolgák sürögtek-forogtak, hogy a király szolgálatára legyenek. A palota előtt volt a király büszkesége, a királyi kert. Messze földön híres volt ritka virágairól, de még inkább a kertészéről. A főkertész büszke volt hírnevére, és csak olyan kertészfiú dolgozhatott vele, aki az ő szigorú elvárásainak megfelelt.

A kertészfiú igyekezett a főkertész kedvébe járni, és már korán reggel tette a dolgát, amit neki a főkertész kiadott. Délutánra járt már az idő, mikor fenyegető fekete felhők jelentek meg az égen. Egyre csak nőttek, nőttek, a szél viharossá vált. Mindenki fedezéket keresett, házakba húzódott. A szél szinte tombolt, a fekete felhők a házak tetejét súrolták, már villámok és mennydörgés is kísérte a hatalmas vihart.

Egész éjjel tombolt, csak reggelre szűnt meg végre az égháború. A főkertész meg sem merte nézni, milyen károkat okozott a vihar, ezért a kertészfiúhoz fordult:

– Eredj, járd végig a királyi kertet, és szólj, ha valami kár érte a gyönyörű növényeket és virágokat!

A kertészfiú sorra járta a kert minden részét. Már a kert végében járt, amikor észrevette, hogy egy szép bokorra a vihar rádöntötte a mellette álló fa egy vastag ágát. Ahogy felemelte az ágat, egy vékonyka hang szólalt meg a bokor közepéből:

– De nagy világosság lett hirtelen! Már épp ideje volt, hogy felkeljen végre a nap!

A kertészfiú nézett jobbra, nézett balra, le és fel, de senkit nem látott.

Horváth László
A KIRÁLYLÁNY KERTJE

– Van itt valaki? Ki szólt? – kérdezte meghökkenve.
– Persze, hogy van! – szólt vissza a vékony hang. – Csak nézz be a bokorba!

A kertészfiú szót fogadott, de senkit nem látott.

– Ha leveszed rólam ezt a vastag ágat, mindjárt többet látsz! – mondta a hang.

A fiú megemelte és lehúzta a bokorról az ágat. Ekkor már látta, hogy a bokor közepén egy madárfészek van. Sajnos pontosan a közepébe csapódott az ág, és a fészek a madarakkal elpusztult.

A hang ismét megszólalt:

– Na látod, így már minden világos. Jöhet az apukám és az anyukám a reggelivel, mert már nagyon éhes vagyok!

A kertészfiú elmosolyodott, ahogy meglátta a pihetollas, pici madárkát, melynek tollai még nem fejlődtek ki teljesen, és a csőre is még sárga volt.

– Tudod te, kismadár, hogy mi történt az éjszaka? – kérdezte tőle a kertészfiú.

– Persze, hogy tudom! Volt egy nagy reccsenés, egy nagy durranás, és olyan ívben repültem ki a fészekből, hogy öröm volt nézni. De apa már jöhetne, mert olyan éhes vagyok! És ha én éhes vagyok, akkor mindig kiverem a dilit, az pedig senkinek sem jelent jót! De míg te itt vagy, apa nem mer idejönni a reggelivel. – A madárka egy pillanatra elhallgatott, majd szemtelenül folytatta: – Tehát köszönök mindent, de most már elmehetsz!

– De jól felvágták a nyelvedet!

– Miért? – feleselt a kismadár. – Te nem leszel ideges, ha éhes vagy? Csak azt tudnám, mi tart apunak ennyi ideig?! Már nem is bánom, akármit is hoz, csak hozzon! Ha dagad a pocakom, akkor én is szépen megnyugszom.

– Mit szoktál reggelizni, madárka? – kérdezte kíváncsian a kertészfiú.

– Finomat! – felelte a madárka. – Sok-sok finomat. Szöcskét, szitakötőt, bogarakat, lárvákat. Tudod, ezektől gömbölyödik ám a pocak! – mutatott lapos hasára.

Horváth László
A KIRÁLYLÁNY KERTJE

– Mi lenne, ha most én hoznék neked tücsköt, bogarat és mindenféle finomságokat? – szolt a kertészfiú.

– Mit szólnék, mit szólnék? Hiszen akkor kétszer reggeliznék, és kétszer gömbölyödni a hasam! – örült a kismadár. – Ne legyen a nevem Pintyőke, ha nem felezném meg veled az ebédemet és a vacsorámat!

– Jól van! – mosolygott a kertészfiú. – Most elmegyek, és hozok neked finomakat. De te egy szót se szólj, mert ha erre jár a miaú, észrevesz – indult el a kertészfiú. Azonban alig tett egy-két lépést, megtorpant. – Várj csak, Pintyőke! Hogyan tudsz te embernyelven beszélni? Ki tanított meg erre? – kérdezte.

– Nézd! – szolt Pintyőke. – Most először is éhes vagyok, nagyon éhes! A kérdéseidtől pedig még éhesebb leszek, mert gondolkodnom kell. Ha már legalább egy szöcske a bendőmbe lesz, akkor majd felelek a kérdéseidre. De ugye, most repülsz, mint a madár, mert tudod, ha én éhes vagyok...

– Jó-jó! Mindjárt kapod a reggelidet!

Azzal a fűben keresni kezdte a rovarokat. Hamarosan volt bőven szöcske, bogár, meg minden, ami kell. Mikor megetette Pintyőkét, ismét vallatóra fogta.

– Most már válaszolj a kérdéseimre! Hol és ki tanított meg emberül beszélni?

– Nagyon egyszerű ez, kertészfiú! Nem én tanultam meg emberül beszélni, hanem te érted a madarak nyelvét, legalábbis az enyémet. A többit majd akkor tudod meg, ha kapok szitakötőt is. Tudod, az információ nem ingyen van! – vigyorgott szemtelenül a kertészlegényre.

Az annyira kíváncsi volt, hogy gyorsan fogott egy szitakötőt, és a bokorhoz visszatérve odaadta a madárnak.

– Most már beszélj! – szólította fel a madarat. – Mit tudsz még az emberi beszédről?

– Mit tudok, mit tudok? Semmit sem tudok! – vágta rá Pintyőke.

Horváth László
A KIRÁLYLÁNY KERTJE

– De azt mondtad, ha szitakötőt kapsz, válaszolsz minden kérdésemre!

– Mondtam, mondtam! Ha te is éhes vagy, mindent megígérsz, de ha tele a pocak, akkor már rózsaszín minden, igaz? – kérdezett vissza Pintyőke. – Az az igazság, hogy te érted a madárnyelvet, és én nem tudok emberül beszélni. De ha most nem tűnsz el, akkor nem fogok kapni aputól reggelit, és ugye, ezt te sem akarod?

– Igazad van, Pintyőke, ezt én sem akarom. Tudod mit? Visszateszem a fészket a bokor közepébe, és amíg megjön az apukád, maradj szépen csendben.

A kertészlegény nem tudta, hogyan mondja meg Pintyőkének, hogy a többiek odavesztek a viharban. Amíg ezen gondolkodott, Pintyőke elaludt.

Ekkor ért oda a főkertész.

– Mi ez a vastag ág itt? – kérdezte, de válaszra sem várva már mondta is: – Gyere, vigyük innen félre, aztán folytasd a munkád!

A kertészfiú időnként belesett a bokorba, miközben tette a dolgát. Láta, hogy Pintyőke alszik, mint a bunda. Csak estefelé hallotta megint a bokor mélyéről a vékony hangocskát:

– Hozott apu nekem finomat?

– Igen, itt van! Nézd, itt hagyta a fészket mellett, hogy ha felébredsz, egyből megtaláld!

A kertészfiú megetette Pintyőkét. Nem mondta meg neki, hogy a rovarokat nem az apja hozta, hanem ő. Délután ugyanis több rovarcsapdát készített, és mindent, amit fogott, elhozta a kismadárnak.

– Jaj, de jó világom van! – szölt Pintyőke, és a teli hasára mutatott. – Ettől a sok finomságtól megint elálmosodtam. – Azzal a másik oldalára fordult, s már aludt is.

Horváth László
A KIRÁLYLÁNY KERTJE

Ez így ment pár héten keresztül. A kertészfiú csak hordta reggel, délben, este a sok finomat Pintyőkének, aki napról-napra fejlődött. Az egyik reggel Pintyőke a fiúhoz fordult:

– Tudod, hogy a madarak tudnak repülni?
– Igen, tudom – felelt a fiú.
– Ugye, ha én is úgy csinállok, mint a többi madár, akkor én is fogok majd repülni? – kezdte mozgatni a szárnyait Pintyőke.

– Igen, te is fogsz repülni. De ahhoz meg kell erősödnöd, és gyakorolnod kell a szárnycsapdosást.

– Micsoda? Gyakorolni? Hát ez is munkából áll? – méltatlankodott Pintyőke.

– Csak akkor repülhetsz, ha már elég erősek a szárnyaid – magyarázta a fiú. – Sok veszély leselkedik a levegőben, de a fa ágain is. Csak gyakorolj szorgalmasan, hogy olyan gyorsan tudj repülni, mint a szél!

– Szívesebben gyakorlom az evést. Ha eszem, akkor erősebb is leszek, gyorsabb is leszek, ráadásul az evés sokkal kellemesebb munka, és olyan jól érzem utána magam! – közölte Pintyőke, aztán, mint aki jól végezte dolgát, lefeküdt aludni.

A kertészfiú látta, hogy Pintyőke alszik, így ő is ment dolgozni a kertbe.

Teltek a napok. Egyik reggel, ahogy a kertészfiú a kertben dolgozott, egy madárka repült el a feje fölött.

– Hahó! – hallotta az ismerős hangot.

A kertészfiú felnézett. A madárka már jött is visszafelé, mint a szél. – Hahó! – kiáltott még egyszer, mikor a kertészfiú mellé ért.

A fiú csak nézte milyen szépen, biztonságosan repül az ő Pintyőkéje. A kismadár leszállt egy faágra, majd kis pihenés után újra röpdösni kezdett a királyi kert felett. Közben, ha meglátott egy rovar, azt hamm, gyorsan bekapta.

.....
Horváth László
A KIRÁLYLÁNY KERTJE
.....

Így telt el az egész nap. Estére Pintyőke nagyon elfáradt, de nem panaszkodott, mert a hasa tele volt. Szépen lefeküdt a fészekbe aludni.

Horváth László
A KIRÁLYLÁNY KERTJE

Második rész, amelyben a
királynő születésnapjára
a kertészfiú egy gyönyörű
csokrot köt a lány
kedvenc virágaiból. Még
az sem veszi el kedvét,
hogy a királynő durván
elutasítja segítő kezét,
amikor megsebzí egy
rózsa.

Horváth László
A KIRÁLYLÁNY KERTJE

2.

Reggel a madárka arra ébredt, hogy a palotában és a kertben is nagy a sürgés-forgás. Hallotta, mikor a főkertész így szólt a kertészfiúhoz:

– Ma van a kiráylány születésnapja! Ma olyan virágcsokrot kell neki összeállítani, mely az ő igényes ízlését is kielégíti. De én honnét tudjam, melyek azok a virágok, amelyek a kiráylány kedvencei? Neked viszont tudnod kell, melyik virágnál tölt el több időt a kiráylány, amikor az udvarhölgyeivel sétál a kertben. Tehát gyűjts össze egy gyönyörű csokrot azokból a virágokból!

A kertészfiú bólintott, és már indult is. Természetesen ismerte a kiráylány kedvenc virágait, ezért rögtön azok felé ment, hogy a legszebbekből szedjen egy csokorra valót. Nem tudta, hogy a kiráylány is a kertben sétál, és szokásához híven, amelyik virág megtetszik neki, abból leszakít egyet, hogy a hajába tűzze.

Amikor meglátta a kiráylányt, az éppen egy rózsabokorról tépett le egy gyönyörű rózsabimbót. Azaz csak tépett volna, mert egy tüske megszúrta az ujját. A kertészfiú a szisszenésre felkapta a fejét, és meglátta a kiráylány véres ujját. Rögtön ment, hogy bekösse egy kendővel, de a kiráylány ellökte a segítő kezét.

– Nem kell a te koszos kendőd! – vágta oda dölyfösen. – Takarodj innen, ne ártsd bele magad a királyi dolgokba!

A fiú ránézett, és csak ennyit mondott:

– Ne feledd, kiráylány: egy segítő kezét sose lökj el! Becsüld meg, aki a segítségét felajánlja, mert nem sok ilyen lesz az életedben!

– Még ki is oktatsz! – gurult dühbe a kiráylány. – Tedd a dolgod, ne a szád járjon!

Horváth László
A KIRÁLYLÁNY KERTJE

Ahogy továbbindult, a selyemkendőjét a rózsabokor ága lehúzta, az erős szél pedig, huss, már vitte is tovább a kert túlsó feléhez. A kiráylány futott volna a kendője után, mert az előző születésnapjára kapta királyapjától, de ekkor meghallotta a dadája hangját:

– Kiráylány, gyere! Készülni kell az ünnepségre! Gyorsan, gyorsan, mert elkésünk!

Erre a kiráylány elindult a palota felé, ahol már mindenki az ő ünneplésére készülődött.

A kertészfiú közben gondosan válogatta azokat a virágokat, amelyek a kiráylány kedvencei voltak, és azt is látta, merre fújta a szél a kiráylány kendőjét. Mikor kész volt a csokor, a kendőt is megtalálta fennakadva egy bokor ágán. Szépen levette, és arra gondolt, hogy a kendővel köti össze a csokrot, és így adja át a királynának.

Ekkor Pintyőke rászállt a kertészfiú vállára.

– Mi ez a nagy felhajtás? – kérdezte a fiútól. – Mindenki csak fut, rohan, mint akiket a darazsak kergetnek!

– Tudod, ma van a kiráylány születésnapja. Ilyenkor az ünnepelt mindenkitől ajándékot kap. Minden évben így emlékeznek meg arról, aki ezen a világon születik. Neked is van születésnapod, és majd kapsz te is ajándékot! – világosította fel a fiú Pintyőkét.

– Tényleg? És milyen ajándékot fogok kapni? Biztos valami finomat, ugye? – lelkesedett Pintyőke. – Nekem elég sűrűn van egy évben születésnapom, és mindig valami finomat kapok majd, ugye? – érdeklődött csillogó szemmel.

– Lehet, hogy szeretnél sűrűbben ajándékot kapni, de születésnap egy évben csak egyszer van. De most mennem kell.

– Hová?

– Viszem a csokrot a királynának. Tudod, mindjárt kezdődik az ünnepség. Gyere te is, Pintyőke, hallgasd az ünneplést, de maradj csendben, így tiszteld meg a kiráylány születésnapját!

Horváth László
A KIRÁLYLÁNY KERTJE

Harmadik rész, amelyben
a királynő annyira
megörül a csokornak,
hogy királyapja nyakába borul.
A király elhatározza,
hogy a szép csokorért
megjutalmazza a kertészfiút.
Az viszont különös kegyet kér:
elbocsátását a királyi kertből.

Horváth László
A KIRÁLYLÁNY KERTJE

3.

A palotában már kezdetét vette az ünnepség.

A királyi trónon ott ült a király és a királyné, mellettük a királylány. Egyre-másra jöttek a köszöntőkkel és az ajándékokkal. A királyi pár illedelmesen megköszönte, de a királylány csak ült, üldögélt. Alig várta, hogy vége legyen az ünnepségnek, amelyen nem történt semmi különös. Ekkor a főkertész került sorra.

– A királyi udvar és a kert ékességeit hoztam el az ünnepelt királylánynak – mondta, miközben átvette a kertészfiútól a szépen csomagolt virágcsokrot. – Fogadd el királyapád kertjének híresen szép virágaiból készült csokrot – nyújtotta a királylány felé.

A királylány valóban a kedvenc virágait látta, de mikor meglátta az ő elveszettnek hitt kendőjét, örömeiben a király nyakába borult.

Se a király, se a főkertész nem tudta, miért örül a királylány ennyire a csokornak, csak ketten ismerték az öröm igazi okát: a királylány és a kertészfiú.

– Főkertész! – intette közelebb a király. – Nagyon ismerheted ezeket a virágokat, ha tudtad, melyek a királylány kedvencei. Nagy örömet szereztél a lányomnak. Most mondd el nekünk, hogyan válogattad össze ilyen tökéletesen ezt a szép csokrot!

A főkertész most volt igazán bajban! Milyen választ adjon, hogy az hihető legyen? Végül így szólt:

– Királyom! Te is elismered azt a gondos munkát, amit királyi kertedben szorgos munkával és nagy szakértelemmel teszek. Segítségem ez a kertészfiú, kinek igyekszem átadni tudásomat, hogy a legjobbtól tanulja meg a szakma fortélyait.

Horváth László
A KIRÁLYLÁNY KERTJE

Most te is meggyőződhetsz erről! Kérdezzük meg őt, milyen magas szintű szakmai tudással láttam el, és tanítottam meg neki a kertészet fortélyait. Válaszával bizonyítom önzetlen és magas szakmai tudásom!

– Tiéd a szó! – fordult a kertészlegényhez a király.

– Királyom, királyné, királykisasszony! – kezdte válaszát a fiú. – A királyi kert híres a szép és nemes növényeiről, mindenki megcsodálja szépségét és elrendezését. A főkertész, aki messze földön híres szakmai tudásáról, csak válogatott virágfajtákkal ékesíti a királyi kertet. A kert első részébe gondos-levendulát ültettünk, majd következett a bizalom-nárcisz, körbe-körbe piros őszinte-leanderek vannak. A kert végén gondozzuk az aggódó-verbénát, a kert fő helyére, középre pedig a megbecsülés-orchidea került. Ezek a virágok magát a királyi udvart jelentik: a gondosságot, a bizalmat, az őszinteséget, az aggódást, a megbecsülést. De mindez nem lenne elég. Kell még hozzá az is, hogy amikor a királynő sétál a kertben, a szemével megsimogatja a virágszirmokat, és mosolyával erőt ad a virágoknak, hogy szépen viruljanak. Az ő gondoskodása és segítsége nélkül nem ragyognának ilyen fényesen a növények – fejezte be magyarázatát a kertészlegény.

– Büszke vagyok, hogy nálam dolgozik a kertészszakma két kiváló képességű szakembere – mondta a király, aztán a legény felé fordult. – Fiam! Megtetszett az őszinteséged és a szerénységed. Ha van valami, amire szükséged van, szólj szíved szerint.

A kertészfiú így felelt:

– Igen, van, királyom!

A király biztatóan nézett a fiúra.

– Mondjad, fiam!

– Királyuram, itt a palotában letelt az az idő, ami a tanulásomra és segédlevelem megszerzésére volt adva. Lassan tovább kell mennem, hogy más kertészetben, vagy más országban tanuljam tovább a szeretett szakmámat. Ha elégedett a munkámmal, kérem, bocsásson el!

.....
Horváth László
A KIRÁLYLÁNY KERTJE
.....

A király nagyon meglepődött a kérésen, de tudta, ez így van rendjén, ezért beleegyezően bólintott.

– A munkád bizonyította, hogy megbízható ember vagy. Kiváló munkádért megjutalmazlak. Szívesen venném, ha maradnál, de ha úgy érzed, menned kell, menj Isten hírével. De ne feledd! Ebben a palotában neked mindig biztos helyed lesz!

Horváth László
A KIRÁLYLÁNY KERTJE

Negyedik rész, amelyben a
*Pintyőke arra kéri a
kertészfiút,
menjenek együtt, mert
kettőnek könnyebb
megbirkózni a
nehézségekkel.
Öröme határtalan, mikor
megtudja, együtt fognak
vándorolni.*

Horváth László
A KIRÁLYLÁNY KERTJE

4.

A kertészfiú odament a bokorhoz, ahol Pintyőke fészke volt. Pintyőke szomorúan nézett rá.

– Miért nézel ilyen bánatosan? – kérdezte a fiú.

– Tudod, kezdettől éreztem, azért gondoskodsz rólam olyan szeretettel, mert egyedül maradtam. Én nem bújhattam a puha tollak alá, mint a többi madárfióka, akiket a szülei óvtak, védtek. Nekem nincsenek szüleim, apu és anyu elpusztult a viharban. Én is elpusztultam volna, ha te nem vagy. Éreztetted velem, hogy mindig itt vagy mellettem és velem. Rovarokat, bogarakat fogtál nekem, etettél, mindig gondoskodtál rólam. Volt, amikor már azt hitted, hogy alszom, és megsimogattad a hasam. Úgy csiklandozott, hogy majdnem elnevettem magam! De tudod, akkor az olyan igaziból jólesett! Ezek az élmények tudatosították bennem, hogy én sem vagyok egyedül. Te mindig velem vagy, ha nem vagy itt a kertben, akkor is, mert gondolsz rám, és törődsz velem...

Pintyőke elhallgatott, és ha lehet, még bánatosabban nézett a kertészlegény szemébe.

– De ha elmegy, hogyan lesz tovább?

Mivel a fiú nem felelt, a madárka folytatta:

– Te is egyedül vagy, és én is. Egy kicsit felelősek vagyunk egymásért. Ugye, így gondolod te is?! Ha veled mehetnék, még talán segítségedre is lehetnék. De persze, ez a te döntésed. Gondold meg!

– Már meg is gondoltam – mosolygott a madárra a kertészfiú.

– És mit gondoltál? Jaj, mit?

– Csak azt, hogy együtt fogunk vándorolni a következő virágos kertig, ahol dolgozni fogok.

.....
Horváth László
A KIRÁLYLÁNY KERTJE
.....

– Jaj, de jó! Olyan boldog vagyok! – repdesett szárnyacskaival Pintyőke. – Én is világot fogok látni! És meglásd, ketten könnyebb lesz!

– Igen, ketten könnyebb lesz – bólintott a fiú. – De most mennem kell. Mielőtt elindulnánk a nagy útra, szeretném megnézni a királyi piacon a virágok kiállítását és vásárát – intett egyet búcsúzólul, és már ment is.

Horváth László
A KIRÁLYLÁNY KERTJE

Ötödik rész, amelyben
a kertészfiú
követi a vásárban a
legszebb virágokat
áruló szerzetest,
hogy tőle lesse el
szakmája
mesterfogásait.
Pintyőke lustasága
miatt a kolostor kapuja
előtt bajba kerül,
de találékonysága
kíssegíti.

.....

Horváth László
A KIRÁLYLÁNY KERTJE

.....

5.

A kertészfiú elindult a vásárba, ahol sok szép virág volt, de mindenki a legszebb virágokat kereste. A legnagyobb tömeg ott állt, ahol egy szerzetes kínalta szebbnél szebb virágait.

A kertészfiú is ott volt a nézelődők között. Mikor már kevesebben voltak, odafordult a szerzeteshez és megszólította:

– Tisztelettel kérdem, hol és hogy teremnek ezek a virágok, melyeknél nincs szebb a környéken?

– Ott, ahol alázat a földjük, és szeretet az éltető harmatcseppjük – felelte a szerzetes.

A fiú tovább faggatózott:

– És hol található az a virágoskert, ahol ezek a virágok nyílnak?

A szerzetes elmosolyodott.

– Aki meg akarja tudni, hol található a mi virágoskertünk, mindig odatalál! – mondta, és már ment is tovább.

A fiú csak a legjobb mestertől akart tanulni, ezért megvárta, míg a virágvásárnak vége lett, és felkészült a nagy útra. A királytól kapott jutalmát az egyik tarisznyába tette, a hazai kenyeret és szalonnát a másikba. Aztán a palota kapujához ment, mert az ottani szökőkút körül szoktak gyülekezni reggelente a madarak.

Pintyőke nagyon megörült, hogy eljött érte a fiú. A többi madár faggatta Pintyőkét:

– Hova-hova? – kérdezték, de Pintyőke nem akarta elárulni.

– Tudjátok, hogy van ez! – szólt flegmán. – Ha hajt a véred, engedni kell a természetnek!

Azzal, huss, máris a kertészfiú vállán ücsörgött.

– Nem szeretek gyalogolni – súgta a fülébe –, meg jobb,

Horváth László
A KIRÁLYLÁNY KERTJE

ha a többiek is látják, hogy nem csak a királynak van gyaloghintója!

Ekkor haladt el a szerzetes lovaskocsija a palota előtt. Megvárták, míg kellő távolságba kerül, és követni kezdték. Egész nap és egész éjjel mentek hegyen-völgyön át. Reggelre egy kis patak hídjához érkeztek. Ahogy a szekér ment át hídon, az egyik deszka leszakadt, és a kocsi kereke kitörött. Ahhoz, hogy tovább tudjon menni, egy farúdra volt szükség, hogy azon csússzon a kocsi bal oldala. A szerzetes látott egy közeli erdőt, és a fejszéjével elindult fáért. A fiú nem mert odamenni, nehogy elzavarja őt a szerzetes.

A nap egyre melegebben sütött. A fiú megszomjazott, és lassan, óvatosan a patakhoz ment. A patak vize friss és tiszta volt. Ahogy belemerítette a kalapját a kristálytisztába vízbe, a kocsi elé befogott ló idegesen kezdett viselkedni. A legény arra gondolt, a ló is szomjas lehet, így a kalapját telemerítette friss vízzel, és a ló szája elé tartotta. A ló szelíden ránézett, és a kalapba hajolva rögtön kiitta a friss vizet. A fiú ezt látva még hármat-négyet fordult. Mikor a ló szomját oltotta, a közelben lévő friss szénaboglyából egy nagy öllel felmarkolt és a ló elé tette. A ló hálásan nézett rá, majd elkezdte enni a finom, friss szénát.

A fiú ekkor látta, hogy a szerzetes mindjárt végez a kis fának a kivágásával. Újra a bokor mögé bújt, onnan figyelte a szerzetes munkálkodását. Mire délre harangoztak, már indult is tovább a megjavított kocsi. Ahogy a kertészfiú és Pintyőke követték a kocsit, Pintyőke így szólt a fiúhoz:

– Ha jól látom, éppen oda megyünk, ahova a szerzetes a lovaskocsival. Minek repkedek ide-oda, ha mehetnék hintóval is? Tudod, így csak elfáradok, és akkor mindjárt megéhezek. Ha pedig éhes vagyok, akkor nyűgös vagyok! Ha nyűgös vagyok, ennem kell valami finomat. A szekéren van a szerzetes meleg takarója. Hát én most abba belebújok, és egész úton a saját hintómmal utazhatok. Én leszek Pintyőke-király. Na, mit szólsz? – kérdezte a fiútól. – Most királyi kíséretet kaptál, ugye? Nem is tudod, mekkora szerencséd

Horváth László
A KIRÁLYLÁNY KERTJE

van velem! – szolt, és már el is tűnt a lovaskocsi belsejében a takaró alatt.

Egész nap és még éjszaka is mentek, reggelre egy hegy oldalához értek. Békés és nyugodt volt a táj. Körbe magas fák nyúltak az ég felé, a fák mögött egy régi, de takaros, szépen ápolts kis szerzetes kolostor állt.

A szerzetes a kocsival és benne Pintyőkével hamar behajtott a kapun, de a fiú akárhogy igyekezett, kint maradt a kolostor előtt. A kapu becsukódott előtte. A fiú nézte, hátha van valami, ami segíthet neki bejutni a kolostorba, de nem volt semmi. Nem volt ott se kapus, se csengő, de még egy kopogtató sem.

A fiú csak nézte a szépen kidolgozott, erős tölgyfakaput, amelynek ablaka és kémlelője sem volt. Ahogy figyelmesebben megnézte, meglátta rajta az írást: „A kapu a természet hangjára nyílik.”

– Mi az, hogy a természet hangja? – kérdezte magában. – Tudom, hogy a kis patak csörgedezése is az, meg a gólya kelepelése, a tücsök ciripelése is, vagy ahogy a madarak csivitelnek. De most én hogyan kérjek meg egy tücsköt, hogy légy szíves, csak addig ciripelj, míg a kapu ki nem nyílik? Vagy a madarakat, hogy csiviteljenek, füttyörésszenek? – Itt tartott gondolataiban, mikor eszébe jutott kismadara. – Pintyőke! Ő majd segít, hisz ő tud füttyörészni! Jaj! Ő bent van a kolostorban, bejutott a szerzetessel meg a kocsival. Lehet, hogy még mindig alszik, és nem is sejti, milyen bajban vagyok! Pedig most tényleg nagy szükségem lenne rá!

A fiú leült egy fatönkre, és csak bámult maga elé. Aztán felnézett az égre, ahol bárányfelhők úsztak. Egy közeli fa ágán madarak füttyörésztek, mintha semmi gondjuk nem lenne. A fiú hirtelen a homlokára csapott.

– Megvan! – kiáltotta boldogan. – Megvan, hogyan nyílik ki a kapu! Megcsinálom én, hogy megszólaljon a természet hangja!

Azzal fogta éles bicskáját, a közeli bodzabokorhoz lépett, és levágott egy ágat róla. A botot a térdére tette, és a bicskája

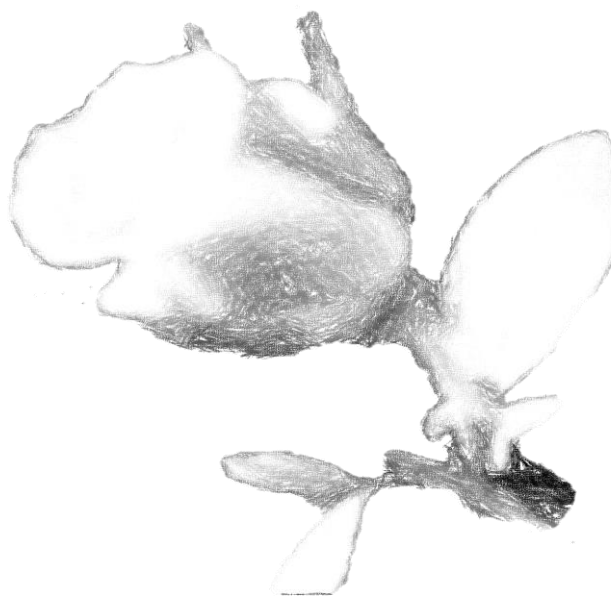
.....
Horváth László
A KIRÁLYLÁNY KERTJE
.....

nyelével óvatosan ütögetni kezdte. Körbe-körbe ütögette, majd amikor úgy látta, hogy már elég, a bot kérgét a kezével megszorította és kicsit megcsavarta. A kéreg – mivel ilyen tájban még a növények ágai tele vannak nedvességgel – megmozdult, és a fiú le-fel tudta az ágon húzni. Az elejét a bicskájával megfaragta, mintha furulya lenne.

Mikor kész volt, odaállt a kolostor kapujához, és a szájába vette a sípot. Először óvatosan, csak halkan fújta meg, de mikor kicsit erősebben fújta, a síp úgy kezdett trillázni, hogy a faágakon a madarak is elhallgattak.

A fiú akkor nézett nagyot igazán, mikor látta, hogy a kolostor kapuja lassan kezdett nyílni. Előbb meg sem bírt mozdulni, mintha földbe gyökerezett volna a lába, de aztán tétován elindult keresztül a nagy tölgyfakapun. Az lassan bezárult mögötte.

Egy szépen rendezett udvarba érkezett, de nem látott bent senkit. Ekkor letérdelt, összetette a tenyerét, majd fejét a földre hajtva pár mondatban hálát adott a sorsnak, hogy eljutott idáig.

Horváth László
A KIRÁLYLÁNY KERTJE

Hatodik rész, amelyben a kertészfiú megismerkedik új lakhelyével és új feladataival.
Azt is **megtudja**, hogy a nagy tiszteletnek örvendő, 99 éves **szerzetes-varázsló beteg**, és **aki meggyógyítja**, jutalmul tanulmányozhatja a **varázskönyvet**.

Horváth László
A KIRÁLYLÁNY KERTJE

6.

Mikor felemelte a fejét, egy szerzetes állt előtte. Barátságos, de határozott tekintete volt.

– Légy üdvözölve nálunk! – köszöntötte, majd így folytatta: – A mozdulatod jelzi, elfogadod szokásainkat, tiszteled előírásainkat. Mi is nagyra becsüljük, amit ennek érdekében tettél. Külön köszönjük, hogy bajba jutott társunk kocsijánál segítettél.

A fiú már éppen tiltakozott volna, hogy hiszen ő nem is segített, mikor a szerzetes egy mozdulattal elhallgattatta.

– Igen, segítettél. A szomjas lónak patakvizet vittél, éhségét szénával csillapítottad.

A legény meg szeretne volna kérdezni, honnan tudják ezt, de a szerzetes még mindig nem engedte szóhoz jutni.

– A mi világunk egy zárt világ. Mi sokat tudunk az emberekről és a világról, de rólunk a világ keveset tud. Te kerested a megoldást, hogy hozzánk bejussál, így kitartásból, szorgalomból, emberi alázatból már vizsgáztál előttünk. Most megmutatom a szállásodat.

Maga után intette a fiút, és csakhamar beléptek egy takaros szobácskába.

– Itt pakolj le! Hamarosan jön a kertészünk, aki körbevezet, és megmutatja, hol kell majd dolgoznod – mondta, és fejbólintással elköszönt.

A fiú lepakolta a holmiját és kinézett az ablakon. Szép kilátás nyílt a kertre. Annyira belefeledkezett a táj szépségébe, hogy csak akkor rezzent fel, mikor egy hang szólalt meg mögötte.

– Indulhatunk!

Egy fiatal szerzetes állt a háta mögött. A szeme élénk volt, a menése örömet és elégedettséget sugallt, mikor a

Horváth László
A KIRÁLYLÁNY KERTJE

kertbe vezette a kertészfiút. Megmutogatott neki mindent, ami a hasznos munkához kell. Közben magyarázott is.

– Míg az idő engedi, itt dolgozunk. Télen a kolostor könyvtára lesz a munkahelyünk. Ott találjuk a válaszokat, amikre kíváncsiak vagyunk. De már most szólok! Mindenhová szabadon beléphetsz, egy helyet kivéve. A kolostor felső szintjén van egy szoba, amelynek küszöbét csak a varázsló-szerzetessel együtt lehet átlépni! Ott őrzik a kolostor féltve őrzött titkait. Sajnos, a varázsló-szerzetes, aki épp 99 éves, beteg lett. A varázskönyvet, amiben a gyógyító varázsrecept van leírva, égen-földön nem találják. Kihirdették, hogy aki olyan gyógyteát tud készíteni, ami meggyógyítja az idős szerzetest, tanulmányozhatja a varázskönyv tudományát. Eddig még nem segített egyetlen ital sem. Szívből kívánom, hogy te legyél, aki megtalálja a varázsitalt!

Ezzel a kívánsággal a fiatal szerzetes távozott.

A kertészfiú nem ment még vissza a szobája, nézelődött egy kicsit a kertben. Olyan színes virágokat, mint ott voltak, még soha nem látott. Nagy elmerülten éppen egy rózsabokrot csodált, mikor érezte, hogy valami a vállára szállt.

– Pintyőke, te vagy az? – kérdezte örömmel, de aztán szemrehányóan folytatta: – Hát most kell engem megtalálni?

– Miért? Történt valami? – kérdezte Pintyőke.

– Igen! A segítséged kellett volna, hogy bejussak a kolostorba, de te nem voltál sehol!

– Hát ez is probléma? Nekem volt igazi problémám, igen, nekem! – húzta fel Pintyőke az orrát. – Képzeld, mikor megérkeztünk, két zsákruhás megfogta a takaró négy sarkát, és kezdték kirázni, hogy ne legyen poros. Az első rázásnál úgy repültem a levegőbe, mint ha kilőttek volna! Azt sem tudtam, merre van fent és lent! Erre az egyik zsákruhás azt kérdezte a másiktól: láttál már ekkora szöcskét? Nem kaptam levegőt a méregtől. Engem leszöcskézni! Engem!

.....
Horváth László
A KIRÁLYLÁNY KERTJE
.....

A fiú alig tudta visszatartani nevetését. Pintyőke észrevette arckifejezését, és azt gondolva, nem hisz neki, bizonykodni kezdett.

– Tudd meg, hogy így volt!

– Jó, jó, elhiszem. De néhány dolgot tudnod kell. Először is, ők nem zsákruhások, hanem szerzetesi ruhában, reverendában járnak, a derekukon zsinórral – magyarázta a fiú. – A reverenda jelzi egyszerű életüket. Ők a tisztaságra, szerénységre és engedelmességre esküdtek fel. A tanulás, a tudás megszerzése az első és egyetlen feladatuk. Tanulásukat meditációval segítik.

– Értem, értem! – bólogatott Pintyőke. – De ennyi mára elég is!

– Hát a többire nem vagy kíváncsi?

– Tudod, annyira figyeltem, hogy a nagy figyelembe megéheztem. Legjobb lesz, ha keresek magamnak valami finomat! – mondta a madárka, és huss, már szállt is tovább.

Horváth László
A KIRÁLYLÁNY KERTJE

Hetedik rész,
amelyben *a*
kertészfiú
megkéri
Pintyőket,
segítsen neki,
mert meg szeretné
gyógyítani a
szerzetes-varázslót.
Megtudja, hogy a
Táltos ismer erősítő
gyógyfüveket, és
madárbarátja
segítségével meg
akarja szerezni őket.

Horváth László
A KIRÁLYLÁNY KERTJE

7.

Másnap a kertészfiú szorgalmasan dolgozott, de egész nap nem hagyta nyugodni a gondolat: hogyan tudná ő a 99 éves szerzetes-varázslót meggyógyítani. Munka után még magányosan sétált egyet a kertben. Egyszer csak Pintyőke repült felé, és már messziről hangosan örvendezve mondta:

– Láttam ám! Bizony! Láttam már tegnap este, mikor innen elmentem. Tudod, éppen az istálló előtt repültem, mikor sokan gyülekeztek ott. Mindenki azt mondta: Nézd, milyen aranyos, milyen szép, értelmes a szeme! Érdeklődve nézegetett körül és próbált felállni, tudod?

– Jó, jó, Pintyőke, de most kiről beszélsz?

– Ja, még nem mondtam? Hát arról a kiscsikóról, aki pár órával korábban született! Ott volt a Táltos is, aki húzta a szerzetes szekerét, amikor idejöttünk. Képzeld, a kiscsikó fel akart állni, de vagy jobbra, vagy balra eldőlt, mint egy zsák, amikor a hátsó lábával próbálta a fenekét egyensúlyba tartani. A Táltos megígérte a kiscsikó anyukájának, hogy ha együtt kimennek a rétre, megmutatja azt a helyet, ahol azok a gyógyfüvek nőnek, amelyek segítenek gyorsan megerősíteni a gyenge szervezetet. A kiscsikó ugyanis nagyon gyenge.

A fiú mosolyogva hallgatta ezt a gyorsan, lelkendezve előadott történetet, aztán, mikor kis barátja egy pillanatnyi szünetet tartott, megkérdezte:

– És van már neve a csikónak?

– Ezt kérdeztem én is – bólintott Pintyőke. – Igen, mondta az anyukája. Az a neve, hogy Enyém. Csodálkoztam, de megmagyarázta. Azt mondta: Tudod, ő mindig az enyém marad! A homlokán ott a mi családunk jelképe, az a kis fehér folt, ami szerencsét jelent. De azért én még valamit nem értek! – csóváltatta fejét Pintyőke. – Akármerre néztem,

Horváth László
A KIRÁLYLÁNY KERTJE

akárhogy meresztgettem a szemem, sehol nem láttam azt a tojáshoz, amiből a kiscsikó kibújt! Pedig elég nagy lehetett, hogy elférjen benne a kiscsikó, ugye?

A kertészlegény alig bírta megállni kacagás nélkül. Végül nagy nehezen komolyságot erőltetett magára, és magyarázni kezdett.

– Tudod – kezdte –, a madarak tojásból kelnek ki, úgy születnek. De vannak állatok, amelyek az anyukájuk hasában nőnek addig, míg meg nem születnek. Később sok ilyen fogsz látni.

– Úgy gondolod?

– Nem csak gondolom, biztos vagyok benne! De most szeretnék megkérni valamire, amiben csak te tudsz nekem segíteni!

Pintyőke nagyon meglepődött, de azért lelkesen bólogatott.

– Az előbb azt mondtad – folytatta a fiú –, hogy a Táltos tudja, hol vannak azok a gyógynövények, amelyek segítik a legyengült szervezetet.

– Igen, így van. Ezt mondta a kiscsikó anyukájának. De ez miben segítené neked? – kérdezte kíváncsian Pintyőke.

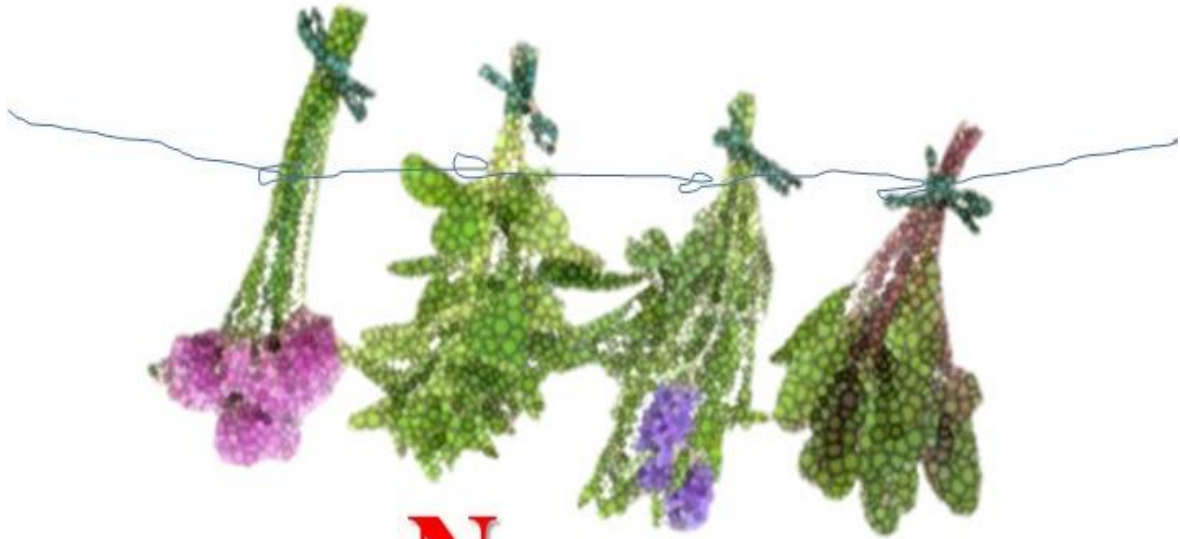
– Tudod, én szeretnék a mi 99 éves szerzetes-varázslónknak olyan teát főzni, amitől biztos meggyógyul. A kolostorban sokan ismernek gyógyfüveket, amelyek segítenének a szerzetes gyógyulásában, de nem mindegy, milyen arányban keverik össze a különböző növényeket – magyarázta a kertészfiú. – Tehát, ha kimennek a lovak rétre, légy szíves, kérd meg a Táltost, mutassa meg, milyen arányban kell összekeverni és teának megfőzni a különböző növényeket, hogy biztos meggyógyuljon a szerzetes-varázsló. Nézd! – mutatott a fiú az ablaka alatti lyukra, ahonnét két téglahiányzott. – Ha a Táltos megmutatta a növényeket, hozd őket ide, és tedd ebbe a lyukba! Este találkozunk, és elmondod, milyen arányban kell a növényeket összekeverni. Ugye, segítesz?

.....
Horváth László
A KIRÁLYLÁNY KERTJE
.....

- Igen, igen! – verdesett szárnyaival lelkesen Pintyőke. –
Persze, hogy segítek!
– Bízom benned, Pintyőke! De most már menjünk
pihenni, késő van. Jelentkezz, ha valami van!

Horváth László
A KIRÁLYLÁNY KERTJE

Nyolcadik rész,
amelyben
Pintyőke
megszerzi a
gyógyfüveket, és
furfangos eszével
megfutamítja az
útjában álló
varjakat.

Horváth László
A KIRÁLYLÁNY KERTJE

8.

Elmúlt két nap. A harmadikon látta meg Pintyőke, hogy a lovak a réten legelnek. Gyorsan odarepült a Táltoshoz, és barátságosan megszólította:

– Jó étvágyat kívánok! Nagyon ízletes lehet ez a fű, ha ilyen jóízűen fogyasztod!

– Szervusz, kismadár! – nézett fel a ló az evésből. – Te jöttél azzal a kertészfiúval, aki a hídnál vizet és szénát adott nekem?

– Igen, én. Engem Pintyőkének hívnak, és pont hozzád küldött a kertészfiú. Kérni szeretne tőled valamit, amit csak te tudsz neki adni.

– Csak én? – nevetett a Táltos. – Vajon mi lehet az a nagyon fontos valami, amiben csak én tudok segíteni?

Ekkor Pintyőke mindent elmesélt a lónak, amit a kertészlegénnyel beszélgettek a szerzetes-varázslóról.

– Igen! – szólt a ló. – Igaza van a fiúnak, a titok nyitja valóban a növények keverési arányában van. És segítek is neki, mert ő is segített a hídnál nekem. Gyere, Pintyőke, megmutatok és elmondok mindent, amit a tea elkészítéséhez tudni kell!

Már délre járt az idő, mikor Pintyőke a csőrébe vette az első színes virágot. Gyorsan repült a fiú kolostori ablakához. De ott nagy meglepetés érte: az ablak előtt fekete varjak gyülekeztek. Sorban üldögéltek, és úgy látszott, hogy nem is akarnak onnan elmenni. Pintyőke el sem tudta képzelni, mit is kell ilyenkor tenni. A növény a csőrében, a varjak az ablakban, az idő meg halad!

– Az nem lehet – mondta magában –, hogy ilyen dolog miatt ez a fontos küldetés ne sikerüljön! Nem mondhatom, hogy azért nem sikerült, mert volt egy kis bibi! Ha egyszer elvállaltam, akkor megcsinálom, és kész! – Töprengve arrébb

Horváth László
A KIRÁLYLÁNY KERTJE

repült, letelepedett egy faágra, onnan nézett vissza. – Ahogy elnézem, erővel nem tudom megoldani. Valamit ki kell találnom! Lehet, hogy az égiekhez kell fohászkodnom, hogy sikerüljön, amit úgy szeretnék!

Felnézett az égre. Távol sötét, gomolygó felhőket látott. Ahogy tovább fürkészte az eget, észrevette, hogy azokból a sötét felhőkből néha halványan villámlik is.

– Megvan! – kiáltott föl gondolatban. – Már tudom, hogy mit kell tennem!

Pintyőke letette a virágot, és jól láthatóan a varjak felé repült. Egy picit tovább repült, mint ahol a varjak ültek, majd hirtelen lefékezett, és visszafordult a madarak felé. Már messziről kiabálta:

– Hát ti nem tudjátok, hogy mindjárt ideérnek a vadászok? Nem halljátok, hogy már lőnek is?

Szerencséje volt. Alighogy kimondta, éppen akkor villámlott a távolban, és a hang kisvártatva odaért.

Mikor a varjak meghallották a dörgést, tényleg azt hitték, hogy a vadászok már közel járnak. Az egyik így szólt:

– Igaza van a madárkának! Láttátok, még vissza is fordult, hogy figyelmeztessen bennünket. Én hiszek neki!

– Hát, én nem is tudom – szólt a másik.

– Te tudod! – mondta az első. – Az biztos, hogy én nem várom meg a vadászokat. Én nem akarok találkozni velük!

– Miért nem? – kérdezte egy fiatal varjú.

– Tudod, úgy gondolom, rajtam már van épp elég lyuk! – csapta össze szárnyait az első, és már repült is.

Még egy dörgés is hallatszott. Erre mindegyik varjú felreppent, és ment az első után.

Pintyőke elrejtőzködve ült egy közeli fa ágán, és majd leesett örömében, hogy sikerült neki rászédnie a madarakat. Gyorsan odaszállt az ablak alatti lyukhoz, beletette a gyógynövényt, és rohant vissza a többiért. Estére az összes növény az üregben volt. Alig várta a fiút, hogy eldicsekedjen, milyen ügyesen oldotta meg a rábízott feladatot.

.....
Horváth László
A KIRÁLYLÁNY KERTJE
.....

A fiú elégedetten nézte a növényeket, közben hallgatta Pintyőkét, hogy milyen arányban kell a növényeket összekeverni.

– Na, mit szólsz? – kérdezte Pintyőke a fiútól. – Ilyen lazán kell dolgokat megoldani, igaz? – vigyorgott. – Tudod, ha érdekelnek a részletek, nálam tájékozódhatsz! – szólt pimaszul.

– Rendben, Pintyőke! Később majd beszélünk! Most csak annyit, hogy örülök a sikerednek, és nagyon köszönöm neked!

Horváth László
A KIRÁLYLÁNY KERTJE

Kilencedik rész,
amelyben *a kertészfiú*
teája meggyógyítja a
szerzetes-varázslót,
aki hálából maga
mellé veszi. Sok éven
át sokat tanul, de
miikor lejár az ideje,
elbúcsúzik a
Mestertől.

Horváth László
A KIRÁLYLÁNY KERTJE

9.

A kertészfiú az elmondottak alapján elkészítette a teát, és bejelentkezett a 99 éves szerzetes-varázslóhoz.

– Fiam – mondta a varázsló –, már nekem nem kell semmi. Akik évek óta itt dolgoznak, ők sem tudtak segíteni, te pedig még csak most jöttél. Nem bánom, hagyd itt a teádat, ha szomjas leszek, jó lesz víz helyett – mondta, vagy inkább csak suttogta, és visszahanyatlott ágyába. Tényleg nagyon gyenge volt, szinte csak háltni járt belé a lélek.

Másnap az ebédnél, mikor mindenki együtt volt, nyílt az étkező ajtaja. A varázsló állt az ajtóban! Aki odanézett, a szája mellé tette a leveses kanalat. Csak ámultak, hogy a 99 éves varázsló milyen frissen, fiatalosan lép be az ajtón. Hát még amikor felállt egy székre!

– Köszöntök mindenkit! – kezdte a beszédét. – Sokat jártam messze földön. Tanultam az emberektől és a természettől. Láttam fájdalmat és örömkönnyeket is. Most, mint látjátok, egy széken állok, pedig tegnap még az ágyból is nehéz volt felnézni! A természet adott még egy lehetőséget számomra, hogy a ti javatokra folytathassam a varázssitalom elkészítését. Ezt a lehetőséget a tegnapi tea adta meg számomra, amit a kertészfiú készített nekem. Az a kertészfiú, aki idejövételével, itteni alázatos munkájával, szorgalmával újra lehetőséget adott, hogy még egy ideig folytatni tudjam munkámat. Nekem ehhez a kertészfiúra is szükségem van! Tehát most mindenki előtt kérdezek: elfogadod-e, hogy segítségemre leszel?

A kertészfiút meglepte a kérdés, de így felelt:

– Megtiszteltetés számomra, hogy a nagy varázslót segíthetem munkájában! Mindent elkövetek, hogy fő műve elkészüljön!

.....
Horváth László
A KIRÁLYLÁNY KERTJE
.....

Ettől a naptól kezdve a kertészfiú sokat tanult a mesterétől. Folyton kísérletezett, növényi főzeteket készített, szép növényeket nemesített. Egyre-másra virultak és ragyogtak a virágok, amelyeket ő ültetett. Nappal a kertben, este és sok éjszaka a varázsszobában bújta a tudományos könyveket. Így ment ez hónapokon és éveken keresztül, míg egy napon így szólt a szerzetes-varázslóhoz:

– Mesterem! Az én szolgálati időm a kolostorban lejárt. Kérlek, ha módodban áll, engedj utamra!

A varázsló-szerzetes a fiúhoz lépett, a vállára tette a kezét.

– Sok időt töltöttél nálunk, sokat is tanultál. Nem szeretnél mégis itt maradni? – kérdezte.

– Ne haragudj, Mester, de mennem kell! Hidd el, nem csak sikereket, de szép emlékeket is viszek magammal!

– Ha úgy érzed, menned kell, én elengedlek. De sose feledd: amiket nálunk tanultál, amit tőlem kaptál, azzal élj szabadon! Használd, de soha ne élj vissza a tudományoddal!

– intette komolyan a szerzetes, majd búcsúzóra emelte kezét.

– Menj békével, szerencsés utat kívánok! – mondta, miközben szemében valami nagyon csillogott.

Horváth László
A KIRÁLYLÁNY KERTJE

Tizedik rész, amelyben a
kertészfiú elhagyja a kolostort.
Pintyőke nem tart vele, mert,
ahogy magyarázza, nagyon
szép fészke van a kertben. A
kertészfiú azonban tudja, **nem**
a fészek miatt nem megy vele,
hanem egy madárkislány
miatt. Hiába, a szerelem
felülírja a barátságot!

.....

Horváth László
A KIRÁLYLÁNY KERTJE

.....

10.

Indulás előtt a kertészfiú még egyszer körülnézett a gyönyörű kertben. Már indulni akart, mikor Pintyőke szállt a vállára.

– Látom, szomorú vagy – szólt.

– Itt a kolostorban lejárt az időm. Megyek tovább, annak rendje-módja szerint. Te maradsz, vagy velem jössz?

– Én... hát... én... Nem is tudom így hirtelen! Tudod, most van egy kényelmes fészke, és ez a fészek nagyon tetszik, és a fészekben megvan, ami nekem kell, és tudod, most minden olyan szép! – sorolta egy szuszra Pintyőke.

– Értem. És mondd, Pintyőke, szép az a lány? – kérdezte a fiú.

– Milyen lány? Én lányról nem is beszéltem, csak a fészekről! – háborgott Pintyőke.

– Hát persze – mosolygott a fiú –, a fészekről áradoztál, közben a lányra gondoltál! Bizony, Pintyőke, ez már szerelem!

– Mi? – meresztette szemeit a madárka. – Azt mondod, szerelem? Hát én sem úsztam meg! – sóhajtozott. – Akkor nekem is annyi! De – nézett a fiúra – most olyan jó!

– Hát, ha jó, élvezd!

– Igen, igen! Igazad van! Rábízom magam a sorsomra.

A kertészfiú, bár szomorú volt, hogy kis barátjától el kell válnia, mégis mosolygott.

– Csak továbbra is érezzétek magatok jól egymással. Add meg majd a fiókáidnak azt, amit te csak szerettél volna! – szólt Pintyőkéhez. – Legyél gondos apa, hogy érezzék, fontosak neked, és gyakran cirógasd meg a kis pocakjukat. Tudod, te is szeretted!

– Jó utat! – búcsúzott Pintyőke, és már repült is a fészek felé.

Horváth László
A KIRÁLYLÁNY KERTJE

Tizenegyedik rész,
amelyben a kertészfiú
megtudja, hogy a
palotában nagy baj
történt: *eltűnt a király és a
királyné* az egész
udvartartással együtt.
Most csak *a királyné* él
ott néhány szolgálóval, és
éppen *kertészt keres*.
Jelentkezik az állásra, és
keze alatt a kert olyan
szép lesz, mint valaha.

Horváth László
A KIRÁLYLÁNY KERTJE

11.

A kertészfiú kifelé indult a nagy bejárati tölgyfakapun, mikor meglátta, hogy az egyik szerzetes lovaskocsijával épp a messzi városba igyekszik. A fiú kérte, vigye el őt is, menjenek együtt.

Út közben beszélgettek. Így tudta meg, hogy a királyi palotában új kertészt keresnek. Gondolta, már csak megnézi, mi az oka, hogy a palota kertész nélkül maradt.

Mikor a városba értek, elköszönt a szerzetestől, és a piactérre ment. Nem is kellett sokat tudakolóznia, ilyen helyen mindig sok „mindent tudó” akadt, akik még ráadásul beszélni is nagyon szerettek. Így hamarosan kiderítette, hogy a régi kertész keze alatt elhervadtak a királyi kert messze földön híres virágai, melyeket valamikor még ő ültetett. De, mint megtudta, a baj nem jár egyedül. A virágok elhervadása után néhány héttel eltűnt a palotából a király és a királyné az egész udvartartással együtt. Most néhány szolgálóval csak a királylány él ott, aki a történetek hatására nagyon megváltozott: a sok bánat miatt megértőbb lett a szegény emberekkel szemben, s ahol csak tud, segít.

Mikor mindezt megtudta, gondolt egy nagyot, és a királyi palota felé indult. Bekopogott a kapuján.

– A hirdetésre jöttem – mondta. Erre rögtön a királylányhoz vezették.

A királylány szebb volt, mint valaha. Szép hosszú haja kecsesen omlott a vállára, a szeme ragyogott, de mindvégig tartózkodó és kimért volt. Nem ismerte fel a kertészfiút, csak egy daliás fiatalembert látott maga előtt. Mikor megegyeztek, hogy a fiú ott marad kertésznek, a királylány feléje fordult.

– Gyere, bemutatom a kertem – mondta. – Szeretném, ha az én kertem lenne a környék legszebb virágoskertje. Az lesz a fő feladatod, hogy ebben segíts nekem!

.....
Horváth László
A KIRÁLYLÁNY KERTJE
.....

Közben leértek a kertbe. Lassan sétáltak a szebbnél szebb virágokkal pompázó ágyások között.

– Nagyon tetszik a birodalmad – bólogatott a fiú –, de szeretnék változtatni picit, hogy még szebb legyen!

Beleegyezett a királynő, hogyne egyezett volna bele. Csak azt kérte, hadd segítsen ő is az új virágok ültetésében, ápolásában.

A kertészfiú kérésére először bizalom-nárciszt ültettek, mellé gondos-levendulát, körbe piros őszinte-leandert. Néhány aggódó-verbéna is került a kertbe, közepre pedig megbecsülés-orchidea.

Mikor ezeket a királynő meglátta, csak nézte-nézegette a virágokat, de nem szólt a kertészfiúnak semmit. A virágok olyan szép harmonikusan sorakoztak és virultak, hogy együtt alkották a kert díszét.

Horváth László
A KIRÁLYLÁNY KERTJE

Tizenkettedik rész,
amelyben a *királynának*
feltűnik a kertészfiú
csodás képessége.
A fiú elmeséli neki a
kolostorban történeteket,
s azt is, hogyan tett szert
varázserejére, amely csak
ebben kertben hat.

Horváth László
A KIRÁLYLÁNY KERTJE

12.

Telt - múlt az idő. A kert egyre szebb lett, a növények csak úgy ragyogtak. A kiráylány minden reggel lement a kertbe. Sétált az utakon, meg-megállt kedvenc virágainál, némelyiket megsimogatta, a másikat megöntözte. Egyik nap különös dologra lett figyelmes. Észrevette, hogy a kertet határoló magas sövényt a kertészfiú nemcsak megnyírta, hanem alacsonyabbra is vágta, hogy több fény érje a virágokat.

Nem is ez volt a furcsa. A kiráylány azt látta, hogy a kertészfiú kezében nincs semmilyen szerszám, az ágak mégis lepottyannak a földre. Keze nyomán még szebb lett minden.

A lány elcsodálkozott.

– Azt nézem – szolt a kertészfiúhoz –, hogy amerre jársz, a virágok kivirulnak, az ágak meg szép rendben leesnek a bokorról. Hogy van ez? Ha hozzáérsz az ágakhoz, leesnek a földre, és a vágás helye rögtön beforr? Kitől és hol tanultad ezt a mesterséget?

– Tudod, kiráylány, ez egy hosszú történet. Gyere, ülj le mellém! Neked szívesen elmesélem!

A kiráylány kíváncsi volt, ezért letelepedett a legény mellé. Szemét ráemelte, úgy várta a történetet. A kertészfiú rögtön bele is kezdett:

– A kertészkedést azon a három hegyen túl, egy régi kolostorban tanultam – mutatott a távoli hegyek felé. – Ott az én mesterem egy idős szerzetes volt. Ő engem a növények szeretetére tanított. Abban a kolostorban sok-sok szoba volt, bármelyikbe szabadon be lehetett lépni, egy kivételével. Az ajtaján egy felirat volt: „Aki a tiltott szobába engedély nélkül belép, arra a kolostor minden szigorával lesújt.” Én a mesteremmel néhányszor már bementem. Egyik alkalommal, mikor a mesterrel takarítottam, így szolt: „Ezek a könyvek mind a kertészkedés és a varázserő tudományát őrzik.” Hogy ezt meghallottam, nem volt nyugovásom. Éjszaka, mikor

Horváth László
A KIRÁLYLÁNY KERTJE

mindenki mélyen aludt, beosontam a tiltott szobába. Beleolvastam a könyvekbe, és annyira megfogott tartalmuk, hogy onnantól kezdve minden éjjel abban a szobában talált. Olvastam, tanulmányoztam a bölcs könyveket, és megtanultam, hogyan lehet a virágokat a legszebben és leggondosabban ápolni.

A kiráylány, aki eddig a legnagyobb figyelemmel hallgatta, közbeszólt:

– Most már értem, miért ilyen szépek azok a virágok, melyeket te gondozol!

A kertészfiú elmosolyodott, majd folytatta a történetét:

– Várj, még nincs vége! Az egyik éjjel a szobából kiszűrődő világosságot a mesterem meglátta. Belépett, és ott talált engem. Így szólt: „Te is tudod, ha ebben a varázsszobában egyedül találnak, a kolostor szabályai szerint bünt követtél el, amelyért büntetés jár! A büntetésnek azonban arányban kell lennie az elkövetett vétséggel. A te vétked az, hogy tudni akarod, melyek azok a módszerek, amelyek a szakma fejlődését szolgálják. Ezt én nem tartom súlyos bűnnek. A tudásvágy soha nem lehet bűn! Ezért most tőlem nem büntetést, hanem egy különös képességet kapsz!” Ekkor elővett egy kis szelencét és azt mondta: „Tartsd ide a kezed! Ha én ezt a port, ami ebben a szelencében van, ráöntöm a kezedre, varázserőd lesz. Ha hozzáérsz a növény szárához, azonnal leesik a földre, ahol le akarod vágni. Ha a vágás helyét megsimítod, azonnal beforr. De jól vigyázz! Ezt a képességet csak egy helyen tudod használni: annak a palotának a kertjében, ahol a kiráylány lakik. Csak ott hat a varázslat!” A megilletődéstől szóhoz sem tudtam jutni, de a mester nem is engedett. Legnagyobb meglepetésemre még ezeket mondta: „Nagyon becsüld meg a képességed és a kiráylányt is! De még mondok valamit! Ha megtalálod azt a kiráylányt, szeretném, ha...” – Ekkor a hajnal első sugara beszűrődött a varázsszobába, és a mester hirtelen elhallgatott. Később megtudtam, hogy a hajnali fénnel elmúlik a varázserő. Nem volt tehát már fontos, hogy mit

.....
Horváth László
A KIRÁLYLÁNY KERTJE
.....

akart még mondani, arra már úgysem volt hatással a szoba varázsereje.

A kertészfiú befejezte történetét. Ránézett a királynóra és látta, hogy a szeme először csillogni kezd, majd lassan-lassan hullani kezdenek a könnyei. Szólni nem tudott a sírástól, csak nézte a kertészfiút. Az csak állt, és várta a királynótól, hogy elmondja, mi kavarta fel ennyire. De a királynó helyett, hogy egy szót is szólt volna, felállt és lassan a palota felé indult.

Horváth László
A KIRÁLYLÁNY KERTJE

Tizenharmadik rész,
amelyben *a királynő*
elmeséli, mi történt az
országgal és a palotával,
hogyan maradt szinte
magára. Azt is *elmondja*,
hogyan lehet megtörni a
gonosz varázslatot. És
erre senki más nem képes,
csak a kertészfiú!

Horváth László
A KIRÁLYLÁNY KERTJE

13.

Még a nap magasan volt az égen, így hát a kertészlegény folytatta a munkáját. Amerre járt, a növények mind-mind egyre szebben virultak. Így érkezett a kert túlsó végéhez, ahol egy indás, tüskés rózsabokor volt. Hosszú karjai összefonódtak, fenyegető tüskék sorakoztak minden szárán.

Mikor a kertészfiú a bokorhoz ért, hirtelen megszólalt a háta mögött a királynő:

– Várj! – mondta határozottan, ahogy a kertészfiú és a bokor közé állt. – Ezt nem lehet! – mutatott a kusza bokorra.

A kertészfiú zavartan állt. Nem értette, miért tiltakozik ennyire a királynő. Hiszen eddig nem szólt bele a munkájába, ráadásul mindig értékelte, hogy a bokrok, növények a keze nyomán egyre szebbek lettek.

A királynő kiolvasta szeméből a kérdést, és beszélni kezdett:

– Nézd ezeket a hosszú, tüskés indákat! – kezdte. – Ezen a bokron 99 ilyen tüskés ág van. Ezek nem erről a bokorról nőttek, hanem a Fekete király katonái, akiket a bokor elvarázsolta!

A kertészlegény hátrahőkölt. A kolostorban sok csodálatos dolgot ismert meg, de ilyenről még ő sem hallott.

– Most nekem kell elmesélnem egy történetet! – mondta a királynő. – Űlj ide mellém, és hallgasd!

A kertészlegény lassan leült.

– Valamikor az én királyapámnak szép, nagy, gazdag országa volt. A kincstár mindig tele volt arannyal, gyémánttal és drágakövekkel. A szomszédos országok is tőlünk kértek kölcsön, amikor nekik nem volt. A Fekete király, aki irigyelte apám gazdagságát, szintén tőle kért kölcsönt. De amit apám adott neki, a saját gonosz varázslója eltüntette a

Horváth László
A KIRÁLYLÁNY KERTJE

kincseskamrából. Egy aranya sem maradt a Fekete királynak. Ekkor így szólt a varázslójához: „Vagy visszaadod a pénzemet, vagy csinálsz valamit a szomszéd országgal, hogy ne legyen kinek visszafizetni a kölcsönkért pénzt! Ha nem teszed, leüttetem a fejed!” Kapzsi volt a gonosz varázsló, ezért inkább a második lehetőséget választotta. Az éjszaka leple alatt varázssporral szórta tele királyapám birodalmát. A varázsspor megbetegítette az embereket, sokan meghaltak, mások fosztogatni kezdtek.

A legény, aki eddig csendben hallgatta a kiráylány szavait, most megszólalt:

– És te? Mi történt veled?

– Én éppen vendégségben voltam a Kék királynál, így csak akkor láttam, mi történt, amikor hazajöttem. A palotában nem volt senki, az egész udvartartás eltűnt királyapámmal s anyámmal együtt. Aznap éjszaka arra ébredtem, hogy a szobámban nagy fényesség keletkezik. Ahogy kinyitottam a szemem, ott áll előttem a Fehér tündér. „Örülök, hogy látlak, kicsim! – mondta. – Tudom, mi történt a szüleiddel. Sajnos, nem akadályozhattam meg a Fekete király sötét tervét. Csak annyit tehettem, hogy galambpostával küldtem apádnak egy üzenetet, hogy mire készül a Fekete király. Királyapád gyorsan írt neked, és betette egy aranyládikóba azokkal az ékszerekkel, amelyeket neked szánt. Ezt a ládikót a kert sarkába elásta egy bokor mögé. Én pedig, hogy megóvjam az örökségedet, fehér tündérporral behintettem a bokrot. Ha bárki erőszakkal el akarja rabolni a te aranyládikódat, azt a varázsspor átváltoztatja a bokor ágává.”

A kiráylány az emlékek hatására felsóhajtott, majd a legényre emelte tekintetét, és folytatta:

– Könnyekben törtem ki. Nem tudtam, mi történt apámmal, anyámmal, de megvigasztalt a tudat, hogy még az utolsó pillanatokban is rám gondoltak. Azonban a Fehér tündér még nem fejezte be. „Van még egy ajándékom a számodra – mondta. – A bokor hátsó részén találsz egy kis

.....
Horváth László
A KIRÁLYLÁNY KERTJE
.....

tarka virágot. Először azt kell annak a kertészlegénynek leszakítania és a kezébe adnia, aki érintéssel vág és simogatással gyógyít! Ha bárki más hozzányúl, ő is a bokor ágává változik."

A legény összerezzen. Hiszen ő is kezének pusztá érintésével vág és simogatással gyógyít!

– Érted már? Ezért folytak örömkönnyeim, amikor a történetedet elmeséltem. Csak te tudod a varázslatot megtörni!

– A varázslatot?

– Igen! Mondtam már, hogy minden, ami itt történt, a Fekete király gonosz varázslójának műve. A Fehér tündér megmondta, hogy aki bántatlanul le tudja tépni a virágot, az megtöri a varázslatot is, és igazságot szolgáltat királyapámnak és egész népünknek!

– Jól van! – bólintott a kertészlegény. – Megpróbálom! Ha te is segítesz, királynány, ketten biztosan megtörjük a szörnyű varázslatot!

Ekkor a kertészfiú lassan, óvatosan a bokor hátsó részéhez osont, hogy el ne érje őt a bokor ága, és leszakította a kis színes virágot. A királynány elé állt, és óvatosan a tenyerébe tette.

És láss csodát! A kis virág szirmai elkezdtek nőni. Egyre csak nőttek, nőttek, egyre ragyogóbbak lettek, csillogó színekben pompáztak, s egyszer csak középen megjelent egy csillogó-villogó hófehér menyasszonyi ruha!

Horváth László
A KIRÁLYLÁNY KERTJE

Tizennegyedik rész,
amelyben *a kertészfiú*
a kolostorban szerzett
különleges képességével
megtöri az átkot,
ráadásul *a királynnyal*
együtt megtalálják a
hatalmas kincset
rejtő aranyládikót.

Horváth László
A KIRÁLYLÁNY KERTJE

14.

A menyasszonyi ruhát gyönyörű csipkék, díszek, rubinok és gyémántok díszítették. A szirmok között ott volt a menyasszonyi fátyol, a gyémántberakásos cipő, de még a többi menyasszonyi kellék is.

A kiráylány első meglepetésében el sem hitte, hogy vele történik mindez. Csak nézte-nézegette, mi mindent rejt a virág.

A kertészfiú szólalt meg először:

– Látod, kiráylány, az első ajándékot már meg is kaptad. Most, ha úgy gondolod, keressük meg az aranyládikót, hogy lássuk, mit rejt még a számodra!

– Csak vigyázz, kertészfiú! Ha most valamit rosszul csinálsz, te is bokorindává változol, és az átok sok száz évig átok marad! – figyelmeztette a kiráylány. – Ahhoz, hogy megtörjön az átok, mind a 99 ágat le kell vágnod érintéssel, és begyógyítani a sebeket simogatással!

A kertészfiú a bokorhoz lépett, és óvatosan megérintette az első tüskés bokorvesszőt. Az ág leesett a földre, a „vágás” helye pedig tüstént behegedt.

A két fiatal egymásra nézett, csillogott a szemük az örömtől. Következett a második ág. Ugyanúgy leesett a földre, ahogy az első, s hamarosan mind a 99 bokorág a földön hevert.

Ekkor a kertészfiú meglátott valamit a bokor alján.

– Nézd, kiráylány! Itt van egy fehér szelence! – kiáltotta.

Óvatosan felvette a földről, és a kiráylány kezébe helyezte. Érdeklődve hajoltak föléje. Együtt olvasták a rajta lévő írást:

„Kiráylány! Ha te is úgy gondolod, rakd össze ezt a 99 vesszőt. Ha rászórod a vesszőkre a szelencében lévő fehér varázsport, a vesszők fehér galambbá változnak, és

.....
Horváth László
A KIRÁLYLÁNY KERTJE
.....

hazarepülnek oda, ahonnan az elvarázsolt Fekete katonák jöttek. Otthon pedig újra visszaváltoznak emberekké. Tedd azt, amit szíved diktál!”

Összenézett a királynő és a kertészfiú, egyetértően bólintottak. A királynő összerakta a vesszőket, a kertészfiú lecsavarta a szelence tetejét, a lány pedig a vesszőhalomra szórta a fehér port. Abban a pillanatban az összes vessző eltűnt földről, és csak úgy röpködtek körülöttük a fehér galambok.

– Látod – mondta a kertészfiú –, a te Fehér tündéred tényleg csak a jóságot ismeri. Segített még a Fekete katonáknak is!

– Most pedig – szólalt meg a királynő izgatottan – keressük meg az aranyládikómat!

Alig kellett valamennyit ásniuk, már koppant is az ásó a ládikó tetején. A kertészfiú kiemelte, és letette a fűre. Az oldalán lévő kis lakat engedett. Óvatosan felnyitották a tetejét.

Azt hitték, káprázat, amit látnak. De nem! A ládika telis-tele volt ékszerrel. Csillogtak a gyűrűk, nyakláncok, brossok, a drágakövek. A doboz közepén a királyi korona ragyogott.

A királynő sírt örömeiben. Igazán nem is a sok kincsnek örült, hanem annak, hogy az átoknak immár vége!

Horváth László
A KIRÁLYLÁNY KERTJE

Tizenötödik rész, amelyben
a kiráylány felajánlja
kezét a kertészfiúnak, de
az visszautasítja, mert
*egy kiráylányhoz csak
egy királyfi illik.*
A megérkező Fehér tündér
azonban felfedi a nagy
titkot, amely minden
akadályt elhárít az esküvő
útajából.

.....

Horváth László
A KIRÁLYLÁNY KERTJE

.....

15.

A ládikó alján egy papírtekerecs volt. A kiráylány kivette, széthajtogatta, és a kertészfiú felé fordulva hangosan olvasni kezdte:

*Drága kislányom! Ha ezt az aranyládikót ki tudtad nyitni, akkor megtaláltad azt a fiút, aki érted ezeket a feladatokat teljesíteni tudta. Hálás vagyok a sorsnak, hogy ez bekövetkezett. Kérdezd meg őt a jövőjéről és a további sorsa alakulásáról. Az ő válasza után dönts szíved és meggyőződésed szerint! Boldog volnék, ha vállalná, hogy napjaidat segítse, a gondjaidban osztozzon, és ha kell, tanácsaival a támaszod legyen. Ha nem így történne, akkor se keseredj el! Ítéld meg mindig józanul, de soha ne a sajnálat irányítson döntésedben! A gyengeség sajnálatot szül, a becsületesség tartást ad! Nem tehetsz tönkre életeteket csak azért, mert sajnálatból egyszer megsegítesz valakit. Még valamit tudnod kell! – folytatódott a levél. – Királynőnek lenni nagy felelősség. Egyedül, igazi társ nélkül csak idő kérdése, és elbuksz! Válassz társat magad mellé! A kertedbe ültess bizalom-nárciszt, gondos-levendulát, őszinte-leandert, megbecsülés-orchideát! Az gondoza, akit te saját akaratodból és teljes elfogadással választasz, aki mellett érzed, hogy mindig melletted van, aki tudja, mikor kell tanácsot adni, de azt is tudja, mikor kell bölcsen hallgatni. Ő lesz a te igazi társad! Most rajtad a sor! Dönts saját meggyőződésed szerint! *Apád**

Sokáig hallgattak, miután a kiráylány felolvasta a levelet. Végül a lány így szólt:

– Hallottad királyapám üzenetét. Tudom, a

Horváth László
A KIRÁLYLÁNY KERTJE

gondoskodásod példás, jellemed egyenes, a szíved jóságos. Életemnek és népemnek is jó vezetője lennél. Szólj szíved szerint!

– Királynő! Messzi útról érkeztem hozzád. Mióta nálad vagyok, mindig a te javadra cselekedtem. Mindennapjaidban támaszkod és segítő voltam. Melletted voltam a kétségben, tanácsaimat a jóakarát vezette. – A kertészfiú ekkor elhallgatott, majd rövid szünet után nagyot sóhajtván folytatta: – A kolostorban a szerzetesek tiszteletre és őszinteségre neveltek. Tehát őszinte leszek. Megtisztelő a javaslatod, de egyszerű kertészfiúként a kezed nem fogadhatom el. Te királynő vagy! A királynő mellé királyfi kell. Nem szabad megsajnálnod csak azért, mert a szíved jó!

A királynő megdöbbenve hallgatta ezeket a szavakat. Szóra nyitotta ajkát, de a kertészfiú megelőzte:

– Emlékezz apád szavaira! Nem tehetsz tönkre életet csupán sajnálat miatt.

– Féltreérintsz! – jött meg a királynő hangja.

– Most úgy gondolod, jó társad lennék – folytatta a fiú. – A hála is vezérel, hiszen segitettem az átok megtörésében. De később... – fűlt el a fiú hangja. Suttogva mondta: – Talán még gyűlölnél is, mert nem vagyok egyenrangú veled. Én ezt nem akarom. Nekem a te boldogságod fontosabb, mint az én sorsom.

A királynő nem is válaszolhatott, mert nyílt a palota kapuja, és rajta csak úgy özönlöttek be a régi szolgák, szakácsok, palotaőrök, udvarhölgyek, még a királynő régi dadája is! Az ámulattól alig vették észre a kapuban álló Fehér tündért.

Lassan, méltóságteljesen lépdelt a királynő és a kertészfiú felé.

– Örülök, hogy együtt látlak benneteket – szólalt meg a Fehér tündér. – Hallottam és láttam mindent, ami kettőtök között történt.

A királynő és a kertészfiú egymásra néztek, úgy hallgatták a Fehér tündért.

Horváth László
A KIRÁLYLÁNY KERTJE

– Siettem nagyon, mert valamit el kell mondanom nektek! – kezdte történetét a Fehér tündér. – Az én apám, a Fehér király kiskoromban mindent megadott nekem, amire vágytam. Megvolt mindenem, de nekem semmi nem volt elég. A végén már tündér akartam lenni, mert korlátlan hatalmat akartam. Megtudta ezt a Fekete király. Varázslójának megparancsolta, tegyen engem tündérré, és cserébe, ha majd nagy leszek, kérnek tőlem valamit. Mikor megszületett a fiam, egyik este eljött a varázsló. Könyörögtem, kértem, hogy mindent, csak a fiamat ne! De nem kegyelmezett. Azt mondta, szavamat adtam, így hát nincs visszaút. Annyit azért sikerült elérnem, hogy a varázslat a fiam huszadik születésnapján éjfélkor lejár. És ez ma van!

A kertészfiú összerezzent. Neki is ma van a huszadik születésnapja!

A Fehér tündér, bár észrevette a fiú reakcióját, nem vett tudomást róla. Folytatta elbeszélését:

– Ma éjfélkor lejár a varázslat. Attól kezdve a fiam Fehér királyfi lesz, én pedig Fehér királynő. Megszűnik a varázserőm is. De ezt nem bánom! Csak az a fontos, hogy visszakapom a fiamat!

– Akkor hát tudod, hol van a fiad? – suttogta a királynő.

– Sokáig nem tudtam, mi van a kisfiammal – felelte a tündér. – Néhány éve azonban hírt kaptam felőle. Kertészlegény lett a palotában.

Most a királynő rezzent össze. Az nem lehet! Vagy mégis?

– És honnan fogod tudni, hogy az a legény valóban a te fiad? – kérdezte tétozva a tündértől.

Az elmosolyodott.

– Az én országomban minden királyi újszülött kap egy jelet, hogy soha ne lehessen más csecsemőre kicserélni. Mutasd a válladat! – fordult a kertészfiú felé. – Ha a bal válladon egy szív alakú jel van, és az alatt két hullámos

Horváth László
A KIRÁLYLÁNY KERTJE

vonat, akkor te vagy az én kisfiam, a Fehér királyfi!

A kertészfiú lassan kigombolta ingét, és az lecsúszott a földre. A királyné és a Fehér tündér felé fordította bal vállát. A Fehér tündér és a királyné örömben egymásra borulva zokogtak. Ott volt a királyi jel a fiú bal vállán!

A Fehér tündér szólalt meg először:

– Kisfiam! – szólt elcsukló hangon. – A királyné kérését azzal utasítottad el, hogy csak királyi való a királyné mellé. Halljuk, most mit felelsz?

– Királyné! Az országnak erős uralkodóra és rendezett körülményekre van szüksége. Míg körülöttünk nem volt rend, nem várhattuk el másoktól, hogy törvényeink szerint éljenek. Édesanyám rossz cselekedetét kijavítva visszaállt az ősi rend. Így, hogy minden a saját helyére került, már csak a mi sorsunkról kell magunknak dönteni. Eddig te kérdezted tőlem, most én kérdezem tőled: elfogadsz-e hű társadnak? Hozzám jössz feleségül?

A királyné alig tudott megszólalni a nagy örömtől. A királyi szemébe nézett, és igennel felelt. Szótlanul megcsókolták egymást.

A Fehér tündér boldogan ölelte magához őket. A királyi kert a szolgák és a királyi személyzet jókívánságaitól volt hangos. Ők is gratuláltak az ifjú párnak.

A Fehér tündér csendet intett. Mindenki elhallgatott, hallgatták a tündér szavait.

– Ma este örömtől hangos a palota. De addig nem igazi az öröm, amíg hiányzik innen valaki!

Az emberek összenéztek. Ki lehet az a fontos személy?

– De – folytatta a Fehér tündér – mivel éjfélig még tündér vagyok, varázshatalmamnál fogva megtettem, amit meg kellett tennem! Nemsokára megérkezik az a két ember, akik eddig a Fekete király várának tornyában voltak bezárva.

Ekkor megszólaltak a fanfárok, és kinyílt a palota kapuja. Díszes, gyönyörű hintó érkezett a palota udvarára. Amikor megállt, a királyné odalépett a hintó ajtajához és kinyitotta. A hintóból az Arany király és Arany királyné szállt

.....
Horváth László
A KIRÁLYLÁNY KERTJE
.....

ki. Mindenki letérdelt és főhajtással üdvözölte a királyi párt.
A királynő boldogan borult szülei nyakába.

Horváth László
A KIRÁLYLÁNY KERTJE

Tizenhatodik rész,
amelyben

*a Fehér tündér visszavarázsolja
a palotába a kiráylány szüleit,
akik áldásukat adják
az ifjú párra, és átadják nekik az
ország kormányzását.*

*A kertészfiú menyasszonya
mellé így koronát is kap,
és hogy öröme még
nagyobb legyen,
madárbarátja,
Pintyőke is megjelenik.*

Horváth László
A KIRÁLYLÁNY KERTJE

16.

Másnap reggel a trónterem ajtajában felsorakozott a díszőrség, és a fanfárok hangjára a király és a királyné bevonult.

Miután elfoglalták helyüket a trónon, a királyné és a Fehér királyfi, a hajdani kertészlegény is a trón elé lépett.

A király mosolyogva nézte őket.

– A Fehér tündér, azaz a Fehér királynő már mindent elmesélt, ami veletek történt – mondta. Tudom, hogy ti már döntöttetek sorsotokról. Ebbe nem is akarunk beleszólni. Áldásom rátok!

A trónteremben csend volt. Mindenki meghatottan hallgatott.

A király megköszönte torkát.

– Kislányom! – fordult a királynéhoz. – Mi, a szüleid sokszor átéltük a felelősség súlyát. A mi példánk mutasson neked helyes utat abban, hogyan lehet és kell kiállni a bajban egymásért. Mi úgy látjuk, hogy te és a választott társad, a Fehér királyfi, felkészültek vagytok az ország vezetésére. Szeretnénk, ha elfoglalnátok a királyi és királynői trónt!

– Királyapám, királyanyám! – szólt a királyné. – Ha a szülők érzik, hogy a gyermekeik már felnőtté váltak, az az igazi megtiszteltetés. Köszönjük a bizalmat!

– Ha felséged megbízik bennünk, akkor elfogadjuk a koronát – bólintott a Fehér királyfi is.

Ezután még megbeszélték, hogy az esküvőre és a koronázásra már másnap sor kerül.

Ebéd után a két királyi pár együtt sétált a palota kertjében. Az ifjú királynő rég nem látott szüleinek mesélte, mi is történt vele, hogyan sikerült legyőznie az átkot.

Horváth László
A KIRÁLYLÁNY KERTJE

A fiatal király mosolyogva hallgatta menyasszonyát. Egyszer csak érezte, hogy valami a vállára repült.

– Hát veled meg mi történt? – hallotta Pintyőke hangját.
– Te is úgy jártál, mint én? Szóval te sem úszad meg! – nevetett.

– Pintyőke! – örült meg hajdani madárkájának a hajdani kertészfiú.

Pintyőke azonban nem engedte szóhoz jutni, gyorsan folytatta:

– Nagyon jó látni benneteket. Kívánom, legyetek boldogok!

– Köszönöm a jókívánságokat – mosolygott a legény. – Jó téged is újra látni!

A madárka azonban még nem fejezte be:

– Nem csak őt kaptad, ki szívednek a legkedvesebb, hanem a királyságot is, meg egy szép nagy fészket – intett a palota felé.

– Nézd csak, mi van azon a magas fán! – mutatott a kert szélén álló fenyőfára az ifjú király. – Mielőtt vándorútra indultunk, megkértem a királyi asztalost, csináljon neked egy szép házikót. Az a madárházikó a tiéd! Látod, még erkélye is van, legyen hol megenni azt a sok-sok finomat. Az elejére meg nagy betűkkel rá van írva, hogy Pintyőke. Fogadd el tőlünk!

– Elfogadom, hát persze, hogy elfogadom! – verdesett szárnyaival Pintyőke.

– Kívánjuk, hogy a házadból „otthonod” legyen. Élj majd ott azzal, aki a párod lesz! – simogatta meg madárbarátja fejét az ifjú király.

– Most én mondom: nézz csak oda, arra az ágra! – szólt huncut mosollyal Pintyőke. – Azon az ágon négyen ülnek! A párom és három fiókánk. Ha most elmondom nekik, hogy milyen ajándékot kaptunk tőled, szemükben én leszek az igazi Pintyőke király!

Horváth László
A KIRÁLYLÁNY KERTJE

Azzal, huss, már repült is családja felé. Félútról még
visszaszólt:

– Hát nem örület? Mindketten királyok lettünk!

*Itt a vége,
fuss el véle!*

.....
Horváth László
A KIRÁLYLÁNY KERTJE
.....

**Az író, avagy mesélő
bemutakozik:**

Horváth László vagyok.

1949-ben születtem Sümegen. Édesanyám az 1960-as években írt pár novellát, amelyek a rádióban is elhangzottak. Én is próbálkoztam az írással, fiatal koromban szövegeket írtam egy zenekarnak. Felnőtt koromra azonban sajnos sem időm, sem energiám nem volt az ez irányú alkotáshoz. Most, már a nyugdíjas éveim kezdetén gondoltam újra az írásra. „A királyné kertje” az első mesém, amelyet, szívből remélem, nem csak nagy szeretettel írtam, hanem majd ugyanilyen szeretettel fognak a felnőttek és nagyobbak olvasni, a kicsinyek meg meghallgatni...

**Mert, ha tetszett, nemsokára...
- ugye, tudjuk folytatást!**

HORVÁTH LÁSZLÓ

ÚJABB KÖNYVE

A HÁZI BÖLCS

*„Valós mese felnőtteknek.
Egy CSALÁDRÓL,
a VILÁGRÓL, és benne
rólunk: EMBEREKRŐL.”*

H a m a r o s a n !
Kiadónk gondozásában

